

Juuribluesissa tyyliä ja energiaa

Musiikki

Good Mood Clubin kauden pikukoulu perjantaina, Vaasa, Fontana.

Ohjelmassa bluesklassikoita ja yhtyestandardeja. **Micke Björklöf & Blues Strip**: Björklöf, kitara, huuliharppu & laulu, Teemu Vuorela; rummut; Ville Leppänen, kitarat; Timo Roiko-Jokela: perkussiot, vibrafoni, Seppo Nuolikoski: bassokitara.

Antti Suvanto

Fontana on ansiokkaasti vetänyt bluesklubia Vaasassa. Kauden päätösbileissä perjantaina hehkuttivat **Micke Björklöf & Blue Strip** ja akustinen **Micke & Lefty Willie**.

Björklöf yhtyeineen poikkeaa virkistävästi Suomi-bluesin valtavirrasta, sähköisestä kaupunkibluesista. Bändin skaala on laaja, mutta pysyy hyvän maun rajoissa.

Musiikki on omintakeinen kooste kantria, delta-alueiden bluesia, rytmibluesia ja New Orleansin sävyjä – hieman **Dr. John**-hengessä, mikä ei tietenkään ole mikään miinus.

Blue Strip osaa halutessaan tykittää myös uskottavaa funkystuffia. Ja mikä miellyttävää, volyymin käyttö pysyy kohtuuden rajoissa koko ajan.

Blue Stripin keulahahmo on kitaristi **Ville Leppänen**. Varsinkin ykkössetissä Leppänen veteli runsaasti putkella dobroa, ja tämä oli kerrassaan ihastuttavaa.

Sähkökitaralla Leppänen soittaa taitavasti "out of the box", eli skaalan vierestä. Ansiolistaan on vielä lisättävä oivaltava murtosointujen käyttö ja tiukka staccato-sahaus.

Yhtyeen nuori rumpali **Teemu Vuorela** iskee tarkasti, mutta joutuu vielä toistaiseksi soittamaan hieman liikaa kapasiteettinsa ylärajoilla. En aivan täysin ymmärtänyt joitakin hi hat-jakoja. Rentous puuttuu.

Eryteisesti tämä tulee kuuluviin New Orleans-laukassa, johon on välttämättä saatava rento ote. Yleisön tulee uskoa, että rumpalilta lentävät kapulat käsisistä minä hetkenä hyvänsä. Mutta hyvään suuntaan ollaan menossa.

Piristäviä mausteita

Björklöf ryhmineen maustaa musiikkiaan piristäväillä rytmisillä jännitteillä. Stemmalaulukin on kehitetty.

Juuribluesia on täydennetty myös pienillä southern rock-vaikutteilla. **Toy Caldwell** ja kumppanit häivähtävät välillä kuvaan. Mikäs siinä, 12-tahdin perusbluesin jatkuva kelaaminen tuntuu yleisöstä pitkän päälle raskaalta.

Blue Strip karttaa ylipitkiä single note-sooloja. Iloista irrottelua ja välitöntä meininkiä, siinä Björklöfin sanoma. Ja se menee perille.

Nixin *Im going down*, **Albert Kingin** *Killing floor* ja muut klassikot oli saatu kuulostamaan

uusilta ja tuoreilta.

Vibrafoni saattaa joidenkin bluesfanaatikkojen mielissä kuulostaa pöyristyttävältä, mutta **Timo Roiko-Jokela** mursi kaikki mahdolliset ennakkoluulot.

Blue Stripillä kuulostaa olevan vielä tekemistä Amerikan grooven kanssa. Rennon jatsillinen ote (*Caldonia* ym.) vaatii samoin hiomista.

Välillä yleisöllä oli harvinaisen tilaisuus nauttia kitaralegenda **Freddie Kingin** rutistusta elokuvan kautta. Meille, joilla ei ole ollut tilaisuutta nauttia Kingistä liveina, tämä oli maukas lisänumero.

Maalaisbluesista toivoisi muidenkin bluesbändien innostuvan uudelleen. Tilaa löytyy uskalle yrittäjille.